

Textus: "Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában" Zsolt 27, 4

Kedves Testvérek!

Advent első vasárnapján belépünk az év legfényesebb időszakába, miközben egyre kevesebb körülöttünk a fény. Az év legsötétebb napjaiban keressük a Világ Világosságát, hogy betöltse életünket az Ő fényével. A közegünk, a külvilág nemcsak a látható fényben szűkölködik most, hanem a lelki világosság, reménység is egyre kevesebb. Nagy szükségünk van a fényre!

Gyülekezetként benne vagyunk egy folyamatban: egy igehirdetés sorozatban, amiben átlépünk abba a szakaszba, mikor a gyülekezet fejlődési szakaszainak mentén van velünk egy-egy olyan Ige, ami az adott időszakot meghatározta, vagy olyan motívum, ami akkor fontos volt számunkra. Azt keressük, hogy mit üzen számunkra Isten munkája, amit láthatunk közöttünk, a mi gyülekezetünk történetében is.

A ma velünk lévő első szakasz neve ez: "új gyülekezet születik". Időben ez az 1989-1993 közötti időszak. A rendszerváltozás idején, a 90-es évek elején különleges idők jártak. Nehéz és sok bizonytalansággal teli időszak volt ez: gazdasági és megélhetési nehézségek, közéleti instabilitás és közben váradalmak valami újra, másra. Megnyíltak addig elzárt lehetőségek, miközben például a nagy társadalmi rendszerek nem újultak meg egyik napról a másikra. Az anyaszentegyház felsővezetésében, főbb pozíciókban még évekig a kommunista rendszerrel kollaboráló emberek voltak, hirtelen pálfordulásoknak lehettek tanúi akkor emberek - no nem a bibliai értelemben. A bizalom sem volt az igazi akkoriban. Ebben az időszakban, minden megtörtség és nyomorúság ellenére Isten munkálkodott, sokfelé, sokféleképpen. Itt, Gazdagréten úgy, hogy valami új kezdődött. Egyszerre volt jelen Isten fénye, világossága, ahogy addig kevésbé érzékelhető módon tört meg a zűrzavaros magyar valóságba s közben a zavarosban sokan halásztak s próbálták túlélni azt a nehéz időszakot. Na de mi történt közöttünk? Elindultak a szomszédos Külső-Kelenföldi gyülekezetből a látogatások: gyülekezeti tagok végigjárták a lakótelep lakásait, hívogattak embereket istentiszteletre. A reformátusok, akik beköltöztek, kezdtek összefogni, keresni egymást. Istentiszteletek indultak el, több ember szíve felbuzdult. Sok szereplő, sokféle háttérből, de egy valamiben egyek voltak: vágytak Isten cselekvésére, jelenlétére, szabadítására, munkájára. Hittek abban, hogy Isten Igéje élő és ható és reménykedtek abban, hogy érdemes beállni Isten munkájába. Olyan, mintha a nagy, látványos dolgokat, a nagy változást és áttörést mindenek előtt megelőzte volna az éhség, a vágy Isten cselekvése, a vele és az egymással való közösség iránt. Ezt a vágyat adta a Szentlélek, ez kapcsolta egybe az embereket és fakadt forrás Gazdagréten. Ehhez a motívumhoz kapcsolódunk most az igehirdetésben.

I. A legnagyobb vágy

Alapigénkben előttünk van az ember legnagyobb, legmélyebb vágyának valósága: az Istenhez kapcsolódás, a vele való közelség vágya. Nem olvastam fel az egész zsoltárt, de az elején a zsoltáros az Istenbe vetett bizalmáról tesz bizonyosságot és arról, hogyan szabadította már meg számtalanszor Isten. A Belé vetett bizalma erős, a vele kapcsolatos tapasztalatai pozitívak.

A 27. zsoltár 4. verse pedig megragadja az Istenhez vágyakozás, a kapcsolódás lényegét: ezt az éhséget, vágyat az Isten jelenlétébe. A zsoltáros számára ennek a kapcsolódásnak a formája a templomhoz kapcsolódik, a legszentebb helyhez a földön. Három metaforával írja ezt le a szentíró:

- az Úr házában lakhassam egész életemben;
- láthassam, milyen jóságos az Úr,
- gyönyörködhessem templomában

Az örökké tartó közösség képei metaforái ezek. A lényegre való rátalálás képei. Az Úrnál lakni, azaz vele élni teljes közösségben és közelségben, látni Őt és a munkáját és gyönyörködni benne, azaz betelni az örömmel és Isten valóságával. Boldognak lenni. Talán ehhez a vágyhoz tudtok kapcsolódni, miközben számunkra lehet, hogy idegen és távoli képek ezek. Hadd kérdezzem most meg: volt az életedben már olyan hely, olyan állapot, ahol találkozta Isten jelenlétével és azt mondod: bárcsak ott lehetnék örökké! Bárcsak az megismétlődne! Bárcsak ne múlna el az a pillanat! Az a valódi közösség és közelség. Vagy irigykedve hallgatsz másokat, akiknek van ilyen tapasztalata, mert neked nem adatott. Pont erre vágysz, ez hiányzik.

Ahhoz, hogy megértsük, hogy is működik ez, fókuszáljunk ki egy kicsit és tekintsünk vissza a gyülekezet történetének hajnalára. Azt mondtam, ott volt ez a vágy az emberekben, akik elkezdtek csatlakozni, de a közeg is nagyon más volt akkor. Ott volt a társadalomban is a változás iránti vágy és talán valamiféle remény is: lehet jobb, lehet más... Sokkal inkább, mint manapság.

A mi közegünk sokkal kiábrándultabb, cinikusabb és közönyösebb. És bár a 90-es évek elején sem volt minden sokkal jobb, de ma sokszorosa a csak önmagunkkal való foglalkozás és a csalódás közösségekben, intézményekben. Nem könnyű ilyen közegben igazán reménykedni és vágyakozni valami újra, igazra, valódira. És ez hatással van az Istenre vele való kapcsolatra is.

S bár a három kor nem ugyanaz (a zsoltár kora, a gyülekezetünk indulása és a mi jelenünk), az előttünk lévő zsoltárban van valami örök érvényű: a vágyat a kapcsolódásra Isten adja az ember szívébe. Mindenki ott lapul valahol mélyen ez a vágy a kapcsolódásra az élő Istennel. S mikor erre rádöbbenünk, felsejlik a lényeg: nem az a döntő, mennyire tudjuk magunkban felgerjeszteni ezt a vágyat, hanem hogy felismerjük-e: valójában Isten mennyire vágyik a mi "társaságunkra", mennyire velünk akar lenni. Gondoljunk csak bele, Jézus is mennyire szívesen volt azokkal, akik vágytak az igazságra, aki szomjazott azt ő hívta magához, aki éhes volt, azt is, akinek terhei voltak... De kiket is vonzott magához, és kik voltak a hozzá legközelebb állók? A kitiszítottak, a gyengék, a megvetettek, a száműzöttek, a bűnösök és nyomorultak. Az erősek, az okosak és előkelők, a látványosan nagyon vallásosak, azok, akik „mindig jól voltak”, a hatalom emberei nem vágytak a közelébe. Csak azok, akik megtörtésük tudatában voltak.

II. A legnagyobb szakadék

Mert az igazság az, hogy bár vágyunk sok mindenre, még akár Istenre is vágyakozhatunk, de ez a sóvárgás kevés lesz. Az ember szíve nem jól működik, elveszett. A bűn miatt célt tévesztett és meglegszik mély és igaz vágyainak céltévesztett betöltésével. És sokszor a szíve mélyén lévő vágyakat is áthatja az Istentől elidegenedett állapot. A helyzet, hogy a legtöbb esetben eljutunk a vágyakozásig, de nem jutunk el a találkozásig. Eljutunk az igényig, de nem lesz beteljesedés. Eljutunk a hiány betöltésének vágyáig, de mással töltjük be a hiányt. Az életünk legtöbb kisiklása, az Istentől való elfordulásunk, a bűneinek olyan utakról beszélnek, amikor mással töltöttük be a hiányt, mikor a vágyainkat más irányba fordítottuk. Bálványok, múlandó dolgok az első helyre és nyújtanak ideig-óráig tartó biztonságot, meglegedést, örömet, feloldódást, felszabadulást. Legtöbbször eljutunk a vágyig, de megállunk félúton. Nem ragaszkodunk igazán az Isten jelenlétéhez, mert olykor az konfrontál minket: ütközünk a töredékességünkkel, és meglátjuk saját elveszett voltunkat. Drága Testvérek, Istenünk ma megvizsgálja és megítéli a vágyainkat, szándékainkat, céljainkat és hiszem, hogy a Lélek által igaz bűnbánatra vezethet minket. Mert olyan dolgokra vágyunk és várjuk a boldogságot, ami közben rombol és mérgez vagy az Ő rendje ellen vannak. Isten nem akar megfosztani semmitől, ami tényleg a javunkra van. De tudjátok, mi jobban szoktuk tudni, mi van a javunkra, itt ragadható meg az elveszettségünk. És ez igaz nemcsak általában a vágyainkra, hanem az Isten felé való vágyódásra is. Az Isten iránt vágyakozó ember nem fog eljutni a találkozásig, mert útjába áll... leginkább saját maga. Eljutunk az utunkon egy pontig, de aztán az út szakadékba torkollik. Nem tudjuk áthidalni az Istenhez vezető utat magunktól, hiába vágyunk rá. Sem jó cselekedettel, sem vezekléssel, semmilyen technikával ez nem lehetséges. A találkozás csak akkor jön létre, ha Isten áthidalja a távolságot és eljön értünk! Erre tekintünk, mikor a karácsony ünnepére nézünk: Isten áthidalta a szakadékot: elküldte a megváltót és megszabadított minket a bűneinkből, utánunk nyúlt és elért minket, mikor Krisztus meghalt és feltámadott értünk. És úttá lett ott, ahol lehetetlen volt, hogy út legyen.

III. A megtartó közösség

Hála legyen Istennek, aki nem hagy minket félúton és megragad minket most is! Felkarol megrekedt, elfáradt, motiválatlan állapotunkban is. Annak idején, több mint 30 évvel ezelőtt is ez történt. Az Istenre vágyakozó, közösségi életre vágyakozók nem adták fel félúton – s ha fel is adták, megtapasztalták azt, hogy Isten megerősítette és megsegítette őket. Átélték, hogy Ő lehajolt és megáldotta a kicsiny kezdetet. Elkezdett életeket megváltoztatni és megalapozni valami egészen újat. Isten lehajolt és megmutatta magát ott és akkor és hisszük, ma is megteszi ezt. Meglátogat minket a felkelő fény a magasságból és nem enged elveszni, visszaszeret magához az eltévedt, eltávolodott állapotunkból. Ezt a reménységet hirdetem most nektek.

Adventben, mikor különösen erős ez a sóvárgás: a Krisztus első eljövételére tekintünk és előre nézve várjuk az ő visszajövetelét. Ez ma, mikor a világ forrong és rettentő sok a bizonytalanság, háború és békétlenség (kívül és belül) különösen aktuális: egyedül Isten tud valódi békességet adni, megbékélést hozni.

Drága Testvérek: ha a zsoltáros imádsága és vágya az örökké tartó közösség képei, akkor a gyülekezet közössége itt e földön az örökké tartó közösség előképe, előíze lehet. Ahol Isten jelen van, gyógyít, békességet ad és betölt azzal a teljességgel, békességgel, amire mindannyian vágyunk.

Töltsön el hát így minket a jelenlétével. Adja, hogy mindez valóság legyen a számunkra!

Ámen!

(Thoma László)